

Sygn. akt I CZ 53/07

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący)

SSN Jan Górowski

SSN Barbara Myszka (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Województwa M.

przeciwko Regionowi [...] Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego

"Solidarność" z siedzibą w P.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 30 maja 2007 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego w P.

z dnia 7 lutego 2007 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 7 lutego 2007 r. Sąd Okręgowy w P. odrzucił zażalenie pozwanego na postanowienie tego Sądu z dnia 4 grudnia 2006 r. odrzucające jego skargę kasacyjną. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy stwierdził, że pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wnosząc zażalenie, nie uiścił należnej opłaty przewidzianej w art. 13 w związku z art. 19 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm. – dalej: „u.k.s.c.”). Zgodnie zaś z art. 130² § 3 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., zażalenie wniesione przez radcę prawnego bez uiszczenia należnej opłaty w wysokości stosunkowej ulega odrzuceniu bez wezwania o uiszczenie opłaty.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwany podniósł, że, wnosząc zażalenie na postanowienie z dnia 4 grudnia 2006 r., na podstawie art. 23 u.k.s.c. uiścił opłatę stałą w kwocie 40 zł, ponieważ opłata stosunkowa w kwocie 3000 zł została uiszczona w dniu 2 października 2006 r. w związku z wniesieniem skargi kasacyjnej. Powołując się na uiszczenie opłaty stałej od zażalenia i stosunkowej od skargi kasacyjnej, żalący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 3 ust. 1 u.k.s.c., opłacie podlega pismo, jeżeli przepis ustawy przewiduje jej pobranie. Nie ulega przy tym wątpliwości, że oddzielnej opłacie podlega skarga kasacyjna, a oddzielnej zażalenie na postanowienie odrzucające tę skargę. Od zażalenia – jak wynika z art. 19 ust. 3 pkt 2 u.k.s.c. – pobiera się piątą część opłaty, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Pozwany – wnosząc skargę kasacyjną – złożył równocześnie wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych. Postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 21 września 2006 r. jego wniosek został częściowo uwzględniony; pozwany został zwolniony od obowiązku uiszczenia opłaty od skargi kasacyjnej ponad kwotę 3000 zł. Opłatę w tej kwocie pozwany istotnie uiścił, jednak była to opłata należna od skargi kasacyjnej.

Wnosząc zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 4 grudnia 2006 r. pozwany nie złożył wniosku o udzielenie mu dalszego zwolnienia od kosztów sądowych. Zażalenie to podlegało natomiast opłacie określonej w art. 19 ust. 3 pkt 2 u.k.s.c., czyli piątej części opłaty stosunkowej obliczonej – zgodnie z art. 13 u.k.s.c. – od wskazanej wartości przedmiotu zaskarżenia. Żalący nie ma bowiem racji przyjmując, że od wniesionego zażalenia należało uiścić opłatę stałą przewidzianą w art. 23 u.k.s.c. Powołany przepis przewiduje wprowadzenie opłaty stałej w kwocie 40 zł, należną m.in. od zażalenia, ale chodzi w nim o zażalenie w sprawie, w której postępowanie nieprocesowe zostało wszczęte z urzędu. Niniejsza sprawa podlegała rozpoznaniu w procesie i podstawę obliczenia opłaty należnej od zażalenia stanowiły przepisy art. 19 ust. 3 pkt 2 w związku z art. 13 u.k.s.c. Zarzuty podniesione w zażaleniu nie mogły zatem odnieść zamierzonego skutku.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. postanowił, jak w sentencji.